

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

SAOIRSE 1981 - 2011.

In dit nummer:

- > België: belastingparadijs...(blz. 2)
- > Van AAA naar AA+ (blz. 3)
- > Het kapitalisme ondergraaft zichzelf (blz. 4)
- > Om over na te denken (blz. 5)
- > Taalstrijd in Val d'Aran (blz. 6)
- > 30 jaar hongerstakingen (blz. 6)
- > Palestijns VN-lidmaatschap (9)
- > Kalender en colofon (10)

**4 september,
rond Brussel**

Op 4 september neemt de jaarlijkse Gordel plaats in de Vlaamse en groene rand rond Brussel. Ook V-SB zal weer aanwezig zijn.

**18 september,
Linkebeek**

Dit jaar neemt de "dwars door ..." manifestatie plaats in Linkebeek. Deze manifestaties worden elk jaar door TAK, VVB en het HV-komitee georganiseerd in een van de faciliteitengemeenten om de verfransing van de Vlaamse rand aan te klagen.

We herinneren ons nog goed hoe de paarse premier Guy Verhofstadt zowat tien jaar geleden de ambitie uitsprak om van België een *modelstaat* te maken. Het zijn typisch uitspraken voor een politieke oplichter die in zijn Burgermanifesten (begin jaren negentig) bijna een flamingant scheen, en met het grootste gemak vijftien jaar later een kruistocht maakt tegen het nationalisme. (Men herinnere 's mans bijdrage in DS, een paar jaar geleden: "Het nationalisme leidt naar de Holocaust").

Onder Verhofstadt, in samenwerking met zijn sociaal-democratische coalitiegenoten, werden wettelijke regelingen bedongen of behouden die de belastingen van de grote bedrijven, althans voor sommige, nagenoeg tot nul herleiden. We denken aan de notionele interestaftrek die in 2005 onder Paars II werd beslist en waarmee Verhofstadt ging venten in de wereld van het grote geld.. Het komt erop neer dat vennootschappen niet alleen de interest van vreemd kapitaal van hun belastbare winst kunnen aftrekken, maar ook de eigen kapitaalsinbreng van een interest mogen voorzien en indienen bij hun belastingaangifte. De fiscale kosten of minderopbrengsten worden geschat op zowat 5,6 miljard euro. Dat is tien keer meer dan door de wonderboy van Financiën, minister Reynders, werd geraamd. Diegenen die voor de rekening opdraaien zijn naast de staatskas en de kmo's. De investeringen en werkgelegenheid, het officiële doel van deze maatregel, zijn nauwelijks vooruit geholpen. Door een combinatie van aftrekposten, vrijstelling van verkregen dividenden en meerwaarden, is de effectieve vennootschapsbelasting gedaald tot minder dan 12% tegenover een officieel tarief van 33,99%. In schril contrast met de arbeiders, bedienden, ambtenaren,... die zowat met een tarief van 40-50% geconfronteerd worden.

Het zijn dus vooral de multinationals die van de honingpot likken die door de politieke klasse werd klaargezet. De secretaresse van de baas betaalt soms meer belastingen dan de multinational waarin ze werkt. In feite dragen de multinationals nog maar weinig bij tot de ontwikkeling van Vlaanderen. Ze betalen nauwelijks belastingen. Ze krijgen alle speelruimte van de politieke klasse om belastingen te ontwijken en te ontduiken. Het gaat meestal om industriële bedrijven waar de jobs continu geschrapt worden door concurrentie, delocalisatie (die ze vaak zelf organiseren vanuit lageloonlanden) of door productiviteitsstijgingen. Terwijl in Vlaanderen 85% van de mensen in de dienstensector werkt (overheid, parastatalen, vzw's in de non profitsector, commerciële diensten, zelfstandige beroepen,...).

De wereldbedrijven die hier hun anker gegooid hebben de deur wijzen is te simpel. Historische voorbeelden leren dat je er vaak een bloedige staatsgreep voor terugkrijgt. Alhoewel... Vandaag zijn er progressief-soevereinistische regimes in Latijns-Amerika die de schroef hebben aangedraaid voor de op hun territorium opererende multinationals. Hun steun bij de bevolking is zo groot dat een staatsgreep met buitenlandse hulp van de VS onmogelijk is geworden. Een positieve evolutie.

In Vlaanderen zouden we kunnen beginnen (Vlaamse beweging én arbeidersbeweging samen) met luid en duidelijk te zeggen dat de notionele interest van Paars een schande is en te eisen dat hij geschrapt wordt, en voorstellen te doen om rechtvaardiger belastingen te innen die de Vlaamse kmo's en de 'hardwerkende Vlamingen', gepensioneerden en zieken spaart en multinationals effectief 33% laat betalen op de winsten die door de inzet en bekwaamheid van de Vlaamse werknemers gerealiseerd worden maar afgeroomd worden voor speculatie en belastingsparadijsen,...

Men kon er niet naast kijken. De media zagen het einde van de wereld bijna aankomen: het inmiddels wereldwijd beruchte 'rating-bureau' S&P heeft de VS 'gedegradeerd' van een AAA naar een AA+-rating. Onmiddellijk zakten alle beurzen wereldwijd in elkaar. Op zich wel merkwaardig, want eigenlijk veranderde de keuring van 'excellent' naar 'heel goed'. Waarom dan die paniek, wat is er eigenlijk echt gaande?

Een AA+-rating krijgen is in de huidige omstandigheden eigenlijk nog wonderbaarlijk goed want het financieel systeem is één grote luchtbel en het staat zo goed als vast dat de VS hun enorme schuldenberg nooit afbetaald zal krijgen. De Amerikaanse banksector staat voor een gigantisch probleem met een nog steeds imploderende vastgoedsector en een economie die eigenlijk niet meer groeit behalve dan dankzij grote staatssubsidies aan diezelfde banksector en aan de militaire industrie. Eigenlijk zouden de VS een veel lagere rating moeten krijgen, maar de grote bureau's S&P en Moody's zijn nu eenmaal zelf van Amerikaanse origine. Dat ze nu al vier jaar lang de VS op een AAA-keuring hielden is op zich een bewijs dat ze bijzonder partijdig zijn.

De voornaamste reden waarom de VS nu toch een puntje zakken is omdat "Wall Street" via die ratingbureaus druk wil zetten op de regering van Obama om snel zware besparingen door te voeren in al de sociale voorzieningen, zodat er meer geld vrijkomt om naar de 'noodlijdende' banken te versluizen (grote financiële instellingen als Bank of America, JPM en de eerder al 'geredde' Fannie Mae en Freddie Mac vragen inmiddels weer nieuwe 'bail-outs'). De ratingbureau's worden op politiek vlak vandaag bijgestaan door de beruchte Tea Party-beweging.

Het lijkt merkwaardig dat de VS degraderen van 'uitstekend' naar 'heel goed' zo'n paniek kan teweeg brengen op de financiële markten. Dat heeft niet zozeer te maken met de reële economie maar met psychologische reacties op een virtuele economie. Die markten zijn vandaag niet meer gebaseerd op een reële economie waar goederen en diensten worden geproduceerd op basis van vraag en aanbod. Ze zijn quasi volledig gebaseerd op een complex stelsel van goksystemen waarbij in veelvoud zaken worden verhandeld die niet bestaan (zo wordt er bijvoorbeeld op papier tot honderd keer meer goud en zilver verhandeld dan er fysiek bestaat in de wereld). De Griekse crisis kwam ook uit dit mechanisme voort: de markt van de zogenaamde derivaten op schulden is vele malen groter dan de schulden zelf. Wat betekent dat als er ergens een schuld niet betaald dreigt te worden, een veelvoud aan afgeleide schulden mee in rook dreigt op te gaan. Speculatie is tegenwoordig een andere vorm van deze virtuele economie: er wordt gegokt op de mogelijke prijzen die een product in de toekomst zal hebben en daardoor worden de reële prijzen mee onder druk gezet. Vooral armere landen worden zo op virtuele wijze in een echte hongersnood geduwd. In zo'n luchtbelleneconomie is een kleine reden tot ongerustheid meteen een reden tot grote paniek op de beurzen*.

Economische analisten allerhande worden nu in de media opgetrommeld om tekst en uitleg te geven bij deze crisis. Bijna allemaal stellen ze dat meer besparen de oplossing is voor die crisis (men noemt dat dan 'krachtdadig beleid' of 'een sterker Europa'). Haast geen enkele durft het aan vragen te stellen bij die virtuele economie op zich, die in haar geheel is gebaseerd op een immer groeiende schuldenberg. Besparen heeft geen enkele zin, het is een druppel op een hete plaat. De reële economie is immers nu al slechts een fractie van die virtuele economie. De enige plaats waar werkelijk bespaard zou moeten worden, namelijk op 'de financiële markt', die blijft volledig buiten

schot. Enkele landen durven het inmiddels wel aan om kritische vragen te stellen bij de ratingbureaus, maar ook dat is uiteindelijk maar een symptoombestrijding.

Men zou het huidige financiële systeem in z'n geheel eigenlijk een DDD-rating kunnen geven, de laagste 'rating' die de ratingbureaus verstrekken, namelijk het bankroet. Wat ons betreft zou men er zelfs een geheel nieuwe rating voor in het leven kunnen roepen: de ZZZ-rating. Wat dat dan zou betekenen, daar kan de lezer wellicht zelf iets bij verzinnen...

* Dat deze virtuele economie is kunnen ontstaan valt voor een groot deel te verklaren door de vlucht van kapitaal in economische sectoren waar de winstvoet nog hoog is, in tegenstelling tot de meeste sectoren van de reële economie waar de concurrentieslag een onontkoombare tendens tot daling van de winstvoet veroorzaakt. Daarnaast werden decennia lang overheidsschulden en stimulering van privé-schulden (krediet) aangewend om de overproductiecrisis te sussen zonder dat de 'werkgevers' geld moeten verspillen aan lonen en belastingen.

Economische crisis (2)

Het kapitalisme ondergraaft zichzelf

Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat slaan ze je om de oren met peptalk van duur betaalde mooipraters. Ze maken grote sier in media, reclamewereld, onderwijs,... Het zijn de handelsreizigers van het liberalisme, van de dogma's van een sociaal-economisch systeem dat uitbuit en onderdrukt ten koste van de volkeren, de werkende mensen, het leefmilieu. Af en toe stijgt er een ander geluid bovenuit. Een aangenaam geluid dat aandacht wekt omdat het ingaat tegen de eentonige litanieën van predikers zoals de Noelsen, de De Vossen (Itinera) en de Van Overtveldts (Trends) die onze Vlaamse media teisteren. Zo'n geluid komt van Paul Jorion, antropoloog, afkomstig uit Brussel en in Parijs opgeleid bij de beroemde Franse wetenschapper Claude Lévi-Strauss. Het is meer dan een ander geluid. Hij publiceerde recent het boek *Le capitalisme à l'agonie* (De doodstrijd van het kapitalisme), geeft inleidingen voor bankiers en hoge ambtenaren, heeft een column in de economiebijdragen van Le Monde,...

We proefden een voorsmaakje van het boek in een interview dat hij gaf aan de Nederlandse NRC en overgenomen werd door De Standaard (16 juli jl.). In het boek legt hij uit waarom Marx' voorspelling uitkomt en waarom dat onontkoombaar is. Hij begint bij het begin. *"Ons kapitalistisch systeem kent ruwweg vier actoren: geldschieters, producenten, handelaars en arbeiders. Zolang wij het communisme als vijand hadden waren de financiële spelregels redelijk strikt, om te voorkomen dat alle rijkdom in handen kwam van de geldschieters. Als er sociale uitbuiting zou zijn, zouden de arbeiders wel eens kunnen overlopen naar de vijand. Maar na de val van de Muur in 1989 was het communisme verslagen en was dat risico verdwenen. Onder Ronald Reagan en Margaret Thatcher waren de eerste beperkingen op financiële transacties die er sinds de jaren dertig waren, al opgeheven. In de jaren negentig werden de overige beperkingen gesloopt of versoepeld. Daardoor is onze economie zwaar afhankelijk geworden van de financiële sector. De geldschieters, vooral de handelaren die met andermans geld gokten zijn daar ongelooflijk rijker van geworden. In 2007 werd de helft van de winst in de Verenigde Staten uit de financiële sector gehaald. Dat is gigantisch. [...] Het probleem in de kern van het kapitalisme vandaag is dat wie geld heeft het uitleent en er rijker van wordt, maar de ontleners in de schulden dompelt. Hoe meer geld de financiers verdienen hoe groter de schuldenberg van anderen. De schulden crisis toont dat aan. In plaats van de mensen een hoger salaris te geven heeft men de mensen goedkoop consumentenkrediet verstrekt. Gevolg is dat iedereen met een gigantische schuld zit... De nieuwe heersende klasse is een andere dan dertig jaar geleden: de nieuwe aristocratie, dat zijn de financiers die de wereld rond vliegen met hun jets, met merken pronken, in gated communities wonen. Warren Buffett (de Amerikaanse multimiljardair die onlangs opnieuw gepleit heeft voor hogere belastingen voor een hogere inkomstenbelasting voor 'zijn soort mensen', nvdr), heeft het door: **"There is a class struggle, but the fact is, we are winning"**, aldus Paul Jorion.*

In grote delen van de wereld komen de mensen massaal in opstand en riskeren. Ze zelfs hun leven tegen de afbraak van hun sociale rechten in de gezondheidszorg en van de pensioenen, tegen de werkloosheid, tegen de verregaande verarming (niet alleen materieel maar ook cultureel). Ze botsen in het Midden-Oosten op barbaarse politieregimes waarmee de rijken hun macht verdedigen. Vele mensen hebben geleerd NEE te zeggen en hun angst te overwinnen. Het lijstje is vandaag lang van massaal en volgehouden gemor, met staten als Syrië, Libië, Tunesië, Egypte, de zionistische staat 'Israël', Engeland, Griekenland, Spanje, Italië,...

De natiestaten blijken hét platform voor de organisatie van het verzet, elk met eigen tempo, organisatievormen en couleur locale. Het zijn breed gedragen massabetogingen, die de handschoenen opnemen tegen de schaamteloze concentratie van rijkdom, corruptie en macht, verpaupering van wijken in grootsteden die getto's zijn geworden, mede in stand gehouden door een collaborerende politieke klasse.

De gave van sociale verontwaardiging, de straat op gaan om te strijden voor democratie en voor volkswelvaart, sociale zekerheid en het leefmilieu lijkt terug wortel te schieten, vnl. bij de jongere generaties. Dat kan ons alleen maar verheugen. Het voorliggend boek van Paul Jorion helpt ons om meer inzicht te verwerven, want alleen met verontwaardiging komen we er niet.

* Een op zich vrij hypocriet pleidooi, aangezien hij er zelf alles aan doet om zijn de belasten die hij wel moet betalen te ontlopen. Daarenboven heeft merendeel van zijn rijkdom de vorm van aandelen, waardoor een hogere inkomensbelasting hem dus slechts vrij beperkt raken. Maar niettemin lijkt ook een deel van de grootburgerij te beseffen dat het kapitalisme, zoals het op hede zoun bestaat, zichzelf in het stel aan het zetten is.

Om over na te denken

Zo hoort u het ook eens van een ander

De beruchte “revolutie” van 1830, wat is dat? Ze barst los na een operavoorstelling, waar men De Stomme Van Portici speelde. Ziet u de volksmassa al naar de opera trekken? In dat tijdperk alleszins was het enkel de burgerij die naar de opera kon gaan. Het waren zij dus die 'ontvlamden'. De opstand die volgde zou die zijn van een Brusselse volksmassa – van een enkele stad – wat die burgerij trouwens bang zou maken. Die burgerij schiep dan een macht die zou standhouden, met name een civiele bescherming om de orde te handhaven. Zie daar, ons België.

François Perin in een interview in Le Soir:

http://www.lesoir.be/actualite/belgique/elections_2010/2011-08-07/francois-perin-finishons-en-855343.php

De after-party van de operavoorstelling liep wat uit de hand toen uitlekte dat de champagne van een minder goed jaar was.

Sinds september 2010 geldt het Aranees-Occitaans als voorkeurstaal in alle staatsinstellingen in Val d'Aran, een stukje Occitaans taalgebied gelegen in de Catalaanse Autonome Regio in Spanje. Dit was mogelijk omdat het in 2006 aangenomen autonomiestatuut van Catalonië de Occitaanse taal al officieel erkende (naast Catalaans en Castilliaans). De Catalaanse regering had zich voorgenomen in al haar instellingen in de regio van het Aranees te bedienen. Ook zijn voor de Catalaanse overheid alle "verbale administratieve handelingen" in het Aranees geldig, zonder nood aan vertaling.

Deze kleine overwinning van de Occitaanse taalbeweging lijkt van korte duur te zijn want de Spaanse staat wil die voorkeursbehandeling opheffen. Volgens het grondwettelijk hof mag er geen sprake zijn van 'voorkeurstalen'. Aan de erkenning op zich durven of kunnen ze niet raken, maar eigenlijk is het geen geheim dat het Spaanse establishment zeer verveeld zit met de recente golf van succesvolle overwinningen van taalbewegingen in Catalonië en Aragón (waar recent ook het Aragonees een erkenning kreeg). Die erkenningen kunnen niet echt meer teruggedraaid worden, de beslissing van Catalonië om het Occitaans tot derde officiële taal te maken is juridisch gezien legitiem. Spreken over 'voorkeurstalen' strikt genomen niet.

De inmiddels vernieuwde regering van Catalonië (met CiU aan het roer) heeft al aangekondigd de Wet op het Aranees te zullen verdedigen bij het Grondwettelijk Hof. Dit wijst er op dat de frustratie met de Spaanse starheid in Catalonië sterk aan het groeien is, ook in de gematigder Catalaansgezinde kringen.

In een vrije tribune in de Catalaanse krant Avui haalt voormalig Catalaans vice-premier Josep-Lluís Carod-Rovira zwaar uit naar de Spaans-nationalistische kruistocht tegen de regionale talen, onder de titel 'Ara, contra l'occità' (en nu, tegen het Occitaans).

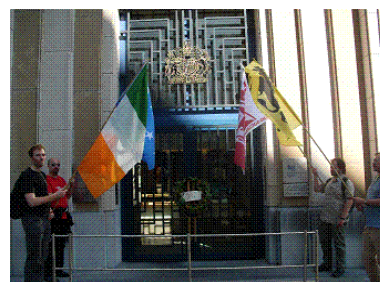
<http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/439819.html> (artikel in het Catalaans).

Eerder kwam de pas gewonnen erkenning van het Aragonees in Aragón ook al onder vuur door de nieuwe zeer Spaansgezinde regering in deze regio die die erkenning wil terugdraaien.

Op 20 augustus was het dertig jaar geleden dat de laatste van tien hongerstakers, Michael Devine, stierf in de Noord-Ierse gevangenis HM Prison Maze.

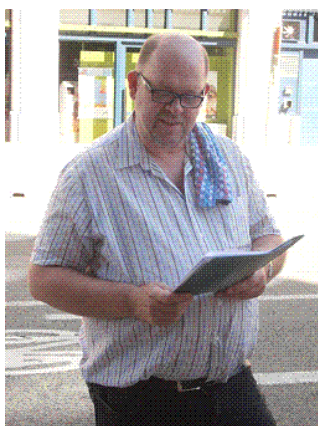
Om dit te herdenken organiseerde de V-SB een herdenking voor de Britse ambassade in Brussel, waar ook een krans werd opgehangen. Hieronder volgen nog enkele foto's en de toespraak die Joost Vandommele gaf op deze gelegenheid.

Beste vrienden, kameraden,

Precies 30 jaar geleden, dag op dag, stierf kameraad Micky Devine, bijnaam Red Mick o.m. vanwege zijn rood-rosse haar, na 60 dagen hongerstaking als laatste in een rij van 10. Micky was werkelijk een man naar ons hart. Hij is geboren in de slum der slums Springtown Camp van Derry in mei 1954 (alle hongerstakers waren van mijn generatie en dat doet een mens nog meer... bij het schrijven van deze speech voelde ik me meteen 30 jaar jonger). In het jaar '60 verhuisde de familie Devine naar de beruchte Cregganwijk (ter vgl. In de Belfastwijk Ballymurphy waar wij vanaf begin jaren '70 jaarlijks gingen, bedroeg het officiële werkloosheidscijfer 90%, er was een gezin met 24 kinderen uit één moeder...). Naar aanleiding van de

moord door Britse soldaten van 2 ongewapende burgers nl. Dessie Beattie and Raymond Cusack werd Micky in juli 1971 lid van de James Connolly republican club (voor wie het niet mocht weten de grote Ierse socialistische en nationalistische ideoloog, geëxecuteerd na de Paasopstand van '16), van de rode, marxistische fractie van de Republikeinse beweging. In augustus werd hij lid van de rode, zgn Official IRA, de zgn Stickies t.o.v. de groene Provisionals, of Pinheads die in Derry (afgesplitst in 1969- '70) minder aanhang hadden. Als jonge gast maakte hij dus de fameuze Bloody Sunday op 30 januari 1972 mee, die zich voornamelijk in Creggan afspeelde en het vervolg daarop nl de no go zones, de bevrijde gebieden in Derry – ook, weer in Creggan - bemand door diezelfde rode IRA, de marxistische officials... Men kan zich zo voorstellen dat Micky zelf mee de vaak brandende barricades bemande om er tot augustus het Brits leger en de politie buiten te houden... Eind 1974 stond hij mee aan de wieg van de IRSP (Irish Republican and Socialist Party) en de INLA (Irish National Liberation Army) die afscheurde toen de Officials zich te veel op Moskou gingen richten en een weg zochten om de weg van de gewapende strijd vaarwel te zeggen. De nieuwe beweging was sterk in Derry en in een deel van Belfast, in de zgn Divis Flats, die men toen toepasselijk 'the planet of the IRPS' noemde. Zij stond onder leiding van de toen wereldberoemde Bernadette Devlin

(in '70 heb ik nog op mijn katholieke school een officieel bidprentje gehad met haar beeltenis, men wist daar blijkbaar niet hoe zij aan het evolueren was!) en de fameuze Seamus Costello, IRA veteraan van de bordercampaign en vakbondsman die in oktober 1977 werd vermoord. Ik ben nog naar zijn begrafenis geweest... In september '76 werd Micky gearresteerd net over de grens van de Vrijstaat met gestolen vuurwapens en 3.000 patronen. Op 20 juli 1977 kreeg hij hiervoor 12 jaar. Intussen was in de H Blocs, de betonnen blokken gebouwd op de vroegere RAF-basis Long Kesh, in september 1976 een protestactie op gang gekomen omdat voor de republikeinse gevangenen de status van politiek gevangene (geïnterneerde) was vervangen door die van gewoon crimineel. Verdachten werden nu aan de lopende band door een zgn Diplock-court, (een rechtbank met één rechter en zonder jury) veroordeeld. IRA-man Kieran Nugent was de eerste die weigerde gevangeniskledij te dragen en zich hulde in een deken. In Vlaanderen was dit ook het sein om Aktie te

voeren voor de zgn 'blanketmen' ofte dekenmannen. Zo ben ik ooit nog eens bedreigd met vervolging wegens openbare zedenschending omdat ik in zwembroek en paardedeken aan de toenmalige autoferry in Oostende 'naakt' stond te protesteren... In de H blocs zelf escaleerden de protesten tot de zgn 'dirty protest' het zich niet meer wassen en het weigeren om nog de nachtspiegel uit te dragen. De eigen excrementen werden dus maar aan de celmuren gesmeerd... Met het aantreden van Maggie Thatcher escaleerde de toestand nog meer, uiteraard! En in oktober 1980 gingen 7-IRA mannen en 1 INLA-man in hongerstaking o.l. v. de legendarische IRA-man Brendan Hughes, die ooit een rechtstreekse tap voor de IRA in het Britse hoofdkwartier had geïnstalleerd... De eisen of zgn 5 demands waren

- Het recht om geen gevangenisuniform te dragen
- Het recht om geen gevangeniswerk te moeten doen
- Het recht op vereniging binnen de gevangenis
- Eenmaal bezoekrecht, een pakje en een brief per week
- Geen strafvermeerdering voor het gaande protest

Kortom: het herstel van de oude toestand mét erkenning als politiek gevangene. In die tijd organiseerden wij hier een protest voor de toenmalige Britse ambassade waarbij iedereen werd opgepakt, voor enkele uren vastgehouden etc. Begin '81, toen de toestand van Sean Mac Kenna zorgwekkend was, gaf de Britse regering tekenen om te willen onderhandelen. De hongerstaking werd opgeschort. Toen de republikeinen merkten dat ze bij de neus waren genomen, begon de legendarische Bobby Sands (1954) uit West Belfast, de leider van de IRA-gevangenen binnen de H blocs op 1 maart 1981 met een hongerstaking tot het bittere einde. Iedere week zou hij worden vervoegd door een nieuwe hongerstaker. Eerst was dat Francis Hughes (geboren op 12 mei 1956, 16 dagen ouder dan ik), samen met de fameuze Dominic Mac Glinchey, een echte plattelands-IRA-man uit Bellaghy Co. Derry. Francis had ooit een Britse SAS-man omgelegd en werd door de Britten alom gevreesd was voor zijn doelmatig en onverschrokken optreden. Toen hij gewond, met man en macht moest gearresteerd worden, durfde men hem lange tijd niet te naderen... Dan volgde IRA-man Ray Mac Creesh (1957), een melkvoerder uit Newry (C° Down) en South Armagh het zgn Bandit Country. Dan INLA-man Patsy O' Hara, ook van 1957 en zoals Micky Devine een telg van het rode Derry en wel uit de fameuze Brandywellwijk. Patsy was pas gearresteerd voor het bezit van een handgranaat en was commandant van de socialistische republikeinen in the blocks. Zoals zijn evenknie van grote broer IRA,

begon hijzelf ook als eerste aan de hongerstaking. De chefs gingen als eerste het vuur in en offerden niet de kleine garnalen zoals het meestal gaat... Dan volgde IRA-man Joe Mac Donnell van '51, zoals Sands uit West Belfast. Zoals Bobby, had hij ook in zijn jeugd de zeer gewelddadige loyalistische feuds tegen zijn wijk en huis meegemaakt. Joe had nog als 'internee' vastgezet op het beruchte gevangenis 'Maidstone' waar ooit eens een aantal Republikeinse vogels op miraculeuze wijze ontsnapt waren. Dan volgde IRA-man en bouwvakker Martin Hurson van '56 en actief geweest in de East Tyrone brigade. Dan volgde INLA man Kevin Lynch, drie dagen ouder dan ik. Kevin was een fameuze hurlingspeler (je weet wel met die zware essenhouten hurling sticks) en afkomstig uit C° Derry. Hij was kapitein van het hurling team dat in 1972 voor C° Derry in Dublin de all Ireland hurling-title won! Hij zat sedert 1977 zoals zo velen voor 'posession'. Dan volgde IRA-man en verwarmingswerker Kieran Doherty van 1955 uit Andytown, West Belfast. Dan volgde automechaniker Tom Mac Elwee van 1957, een kompaan van Francis Hughes, hongerstaker 2, uit Bellaghy. Op 22 juni 1981 begon dan onze Red Micky Devine die Patsy O' Hara als INLA-commandant in de blocs was opgevolgd met zijn hongerstaking.

Hongerstakingen hadden in de Ierse republikeinse beweging overigens al een lange staat van dienst als strijdmiddel. Evenals de traditie van het gewapend verzet liggen de Ieren ook aan de oorsprong van de meeste vormen van geweldloos verzet bvb de boycott, genoemd naar de Aktie tegen de wrede captain Boycott, één van de harteloze Britse rentmeesters tijdens in 1880 tijdens de zgn. landoorlog met de fameuze evictions, de uitdrijving van landloze en rechteloze Ierse boeren uit de grote door Britse grootgrondbezitters gecontroleerde domeinen. Ook allerlei vormen van burgerlijke ongehoorzaamheid, de rol van lied en poëzie, het laten verkiezen van gevangenen, sitt inns ontsnappingen etc. vinden hun oorsprong in Ierland. De eerste bekende hongerstaker was IRB-man (voorloper van IRA) Tomas Ashe geweest die zich in september 1917 liet doodhonger en ook al om het statuut van politiek gevangene te bekomen. Om ongeveer dezelfde reden had de burgemeester van Cork Terence Mac Swinney, na pogingen tot geforceerde voeding, zich laten doodhonger in oktober 1920. 30.000 woonden zijn begrafenis bij. In de loop van de '70er jaren waren de IRA-mensen Frank Stagg en Michael Gaughan (50.000 woonden zijn begrafenis bij) in Engelse gevangenissen doodgehongerd. Ook de zusjes Price waren begonnen maar die had men tegen hun wil met geforceerde voeding 200 dagen overleefd gehouden.

Toen Sands ten einde krachten was, was er in Ierland zelf en wereldwijd een grote solidariteitsbeweging gegroeid. De republikeinse beweging, die tot dan principieel alle verkiezingsdeelname verworpen had, droeg Sands voor in een tussentijdse verkiezing voor een Westminsterzetel in Fermanagh South Tyrone. Sands versloeg met 30.000 stemmen, 1000 meer dan zijn tegenstrever, de unionistische kandidaat. Ook vandaag precies 30 jaar geleden, op 20 augustus 1981, de overlijdens dag van Red Mick, dus, zou Sands' verkiezingsagent Owen Carron de zetel nog eens veroveren en de nieuwe electorale politiek van de republikeinen opstarten. Ook Kieran Doherty en Tommy Mac Elwee werden trouwens tijdens hun Aktie verkozen maar dan als Zuid-Iers parlements lid, TD. Intussen was Sands als MP nu, op 5 mei gestorven; 100.000 woonden zijn begrafenis bij. De republikeinen zouden de SDLP van nobelprijswinnaar John Hume nu electoraal snel overvleugelen en stilaan een vredespolitiek voeren en uiteindelijk deelnemen aan een gedeelde macht.

Ik weet nog hoe wij onaangekondigde betogingen organiseerden met het ordewoord telkens de dag nadat een hongerstaker zou sterven hier in Brussel op straat te komen. Aanvragen konden we dus niet! Wij hadden trouwens ergens een telefoonkot ontdekt waar je wegens één of ander technisch probleem gratis kon telefoneren. Dit werd onze hotline met Ierland. Niet onbelangrijk want telefoneren en communicatie kostte veel geld in die dagen... Op 6 mei '81, de dag na Sands' overlijden, waren we hier met duizenden. Het kalfde af tot 1500 na Hughes overlijden op 12 mei etc. Ook bij ons in Gent was het kot te klein...

In Ierland zelf had de hongerstaking wegens de onverzettelijke houding van de Iron Lady niet echt resultaten geboekt maar wel de hele strategie van de republikeinse beweging, zoals gezegd, veranderd tot een respectabeler, parlementaire strategie. Dit tot verzet van mensen die vonden dat de strijd toch daar niet voor gevoerd was... (bv. Marcella Sands, de zus van e.a.) Aan de andere kant kan je natuurlijk van geen enkele bevolking gedurende vele decennia onophoudelijke hoge opofferingen vragen... Men kon trouwens moeilijk de hele republikeinse gevangenispopulatie van Noord-Ierland tot het bittere einde in aktie laten gaan.

Uiteindelijk zijn na 30 jaar overal (in Ierland en elders) de mentaliteit en de mensen veel veranderd: consumptie heeft het gehaald en de mentaliteit van bewustzijn, belangeloze, idealistische inzet, menen wat

je zegt en zeggen wat je meent, écht en waarachtig zijn en geen rolletje spelen, geloof in een maakbare maatschappij en vechten voor rechtvaardigheid is teruggevallen op een laag pitje. Ik vrees dat de hongerstaker van toen voor de doorsnee jongmens vandaag een soort marsmannetje is geworden...

Ironisch genoeg werden al die gevaarlijke criminelen na de goedevrijdagakkoorden van midden de jaren '90, zonder boe of bah vrij gelaten, zelfs deze die verschillende keren 'life' hadden gekregen zoals Walsh en Mac Gurk die in Brighton Thather zélf bijna hadden liggen gehad hadden... Het waren dus blijkbaar tóch politieke gevangenen, waarom het uiteindelijk allemaal te doen was geweest! En 'red Mick', Bobby, Francie, Ray, Patsy, Joe, Martin, Kevin, Kieran en Tommy? Zij blijven voor mij altijd staan als inspiratiebron... Met een ongelofelijk respect zal ik altijd blijven opkijken naar hen, zoals ik dat toen deed. Zij waren échte mensen! Niet zoals die vele flauwe en slechte kluchtspelers die nu het goede weer uitmaken! Ik weiger ook te veranderen voor één of andere gepromote conjuncturele modegril en andere flauwekul! Iets écht veranderen, staken en laat staan hongerstaken kun je nu eenmaal niet in een virtuele wereld! In ieder geval: al het aangehaalde is écht gebeurd, wat bewijst dat er terdege iets veranderd kan worden!

Internationaal - Palestijnen

Ja aan een Palestijns VN-lidmaatschap, maar onder voorwaarden

De Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA) wil onder de naam Palestina lidmaatschap van de VN aanvragen. Wanneer aan dit lidmaatschap geen verdere voorwaarden gekoppeld worden, verandert niets op het terrein en volgens de PNA is dat ook niet de bedoeling.

De V-SB is voor de aanvaarding van het VN-lidmaatschap van de soevereine staat 'Palestina' indien de volgende voorwaarden vervuld zijn:

- 1) De staat Palestina garandeert gelijke rechten voor alle Palestijnen, zowel zij die in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever en Jeruzalem leven als zij die leven in de rest van het Brits mandaatgebied "Palestina" zoals het na 1946 ontstond, en zij die in de Palestijnse diaspora leven.
- 2) Dit impliceert dat alle Palestijnen, zowel zij die leven onder het bezettingsregime van 1967, de Palestijnse vluchtelingen die leven buiten Palestina, als de Palestijnen die leven als gediscrimineerde burgers in de zionistische staat 'Israël' vertegenwoordigd zijn in de bestuursorganen van de staat Palestina.
- 3) Net als alle soevereine staten dient de Palestijnse staat volledige soevereiniteit te hebben over het geheel van zijn territorium (grondgebied, grenzen, luchtruim, water en ondergrond) en onderdanen, inbegrepen de volledige en exclusieve bevoegdheid over de eigen defensie.
- 4) Het territorium van deze staat dient vrij te zijn van elke vorm van militaire bezetting en koloniale nederzettingen.

Aanvaarding van het VN-lidmaatschap van de staat van het Palestijnse volk dient te kaderen in de bescherming van de rechten van het hele Palestijnse volk, waaronder het onvervreembare recht op zelfbeschikking.

Overeenkomstig het internationaal recht en VN-resolutie 194 hebben alle Palestijnse vluchtelingen recht op terugkeer naar hun oorspronkelijke woonplaatsen en een rechtvaardige compensatie.

Om meer te zijn dan een symbolische daad moet de aanvaarding van het VN-lidmaatschap van de staat Palestina gepaard gaan met effectieve en volgehouden sancties tegen de zionistische bezettingsstaat "Israël" tot alle rechten van het Palestijnse volk gerespecteerd zijn.

De V-SB eist dat de vertegenwoordiging van de Belgische staat bij de VN deze stellingname zal verdedigen bij de stemming over de aanvaarding van het lidmaatschap van de staat 'Palestina'.

★ Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
16 september 2011

Brussel - Vlaams Huis
19u

★ Kalender

4 september, rond Brussel

Op 4 september neemt de jaarlijkse Gordel plaats in de Vlaamse en groene rand rond Brussel. Ook V-SB zal weer aanwezig zijn.

18 september, Linkebeek

Dit jaar neemt de "dwars door ..." manifestatie plaats in Linkebeek. Deze manifestaties worden elk jaar door TAK, VVB en het HV-komitee georganiseerd in een van de faciliteitengemeenten om de verfransing van de Vlaamse rand aan te klagen.

26 november, Glasgow (Schotland)

John MacLean - herdenking van de Scottish Republican Socialist Movement met Joost Vandommele (V-SB) als gastspreker. *Eastwood Cemetery, Glasgow.*

★ T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

979-5944274-22

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

Voor vragen: info@v-sb.net

in voorraad:

"V-SB t-shirt"

"Vlaanderen Tegen Racisme"

"Ik ♥ van Brussel"